

„ÎN SFÂRȘIT FIȚI TOȚI DE ACELAȘ GÂND“

„In sfârșit fiți toți de acelaș gând [în armonie—de acord], împreună pătimitori, iubitori de frați, miloși, smeriți; nărăsplătind rău pentru rău sau aspră înfruntare pentru aspră înfruntare; dinpotrivă, binecuvântând căci spre aceasta ați fost chemați ca să aveți parte de binecuvântare.“—1 Petru 3.8, 9.

ARMONIE nu înseamnă asemănare. Dinpotrivă, ea înseamnă unire cu deosebiri; și tocmai aceasta este însemnătatea cuvântului grecesc din care se traduce „fiți toți de acelaș gând“, din textul de mai sus. Voința Domnului cu privire la poporul său nu prevede exact aceeaș asemănare, nescotind trăsăturile caracteristice ale fiecăruia. Dinpotrivă, o deosebire cu armonie este mai de dorit decât asemănarea. Ca de pildă, ceea ce constituie frumusețea curcubeului este unire armonioasă a celor șapte culori deosebite. Tot așa și în muzică: atingerea clăpelor unui pian sau organ dă fiecare un sunet deosebit, dar buna lor atingere produce un cântec armonios,—deosebirea sunetelor produce o melodie care nu s'ar putea obține în nici un caz dacă ai atinge tot aceeaș clapă. Acesta este gândul cuvintelor apostolului cu privire la poporul lui Dumnezeu. Ei sunt fiecare cu trăsături și temperamente deosebite, iar sunetul dumnezeesc prin care umanul este transmutat în cel spiritual, mintea veche în cea nouă, nu nimicește cu totul, și nu este hotărâtă să nimicească, ele-

mente de caracter și de aplecare; ci numai spre a înlătura dela fiecare rugina, drojdia sau imperfecțiunea și discordia, ca astfel să permită tuturor uniunea și desvoltarea într'un întreg armonios.

Nici Domnul nu așteaptă ca această stare a complectei armonii să fie atinsă numaidecât după consacrarea lor. Din contră apostolul indică în textul de mai sus că ajungerea acestei armonii este terminarea cu succes a vieții creștine,—în loc să fie începutul ea este sfârșitul unei operi sau a unei lucrări de har la care fiii Domnului trebuie să muncească o viață întreagă. Observați ce spune el: „*In sfârșit*“, și nu „*mai întâi*“, trebuie ca toți să fie de acelaș gând—în armonie. Să cer ani dearândul în școala lui Christos pentru a crește și a desvolta harul, cunoștința și iubirea—inainte de a ajunge fericita stare arătată în textul de mai sus, adică „*in sfârșit*“.

Apostolul arată că trebuie să continuăm a crește în har, cunoștință și iubire, pentru a ajunge în inimă, în voință la statura omului desăvârșit, Christos. „Copilul“ în Christos nu are și nu poate avea statura unui „om“, și i-se cere mai întâi spre hrană laptele Cuvântului, iar mai după aceea „hrană mai vârtuoasă“, ca printr'insele să crească, și în fine să ajungă la ideala stare arătată în textul nostru—o stare de complectă armonie cu Domnul și cu fiecare din ai săi, care dovedește că lucrul harului a progresat cum se cuvine în acea inimă—că semnul de biruitor al iubirii desăvârșite a fost ajuns, chiar și dacă nu e încă în stare să o exprime pe deplin în fiecare cuvânt și fapt al vieții.

Apostolul zugrăvește această transformare a vieții, această creștere, spunând: „Să vă schimbați prin înnoirea minții voastre.“ Inșă, deși nu se cere decât puțin timp pentru darea acestei instrucțiuni, și dea-

semenea nu se cere cine știe cât timp pentru a te uni să urmezi acestei instrucțiuni, să cere însă o lungă, statornică și răbdătoare stăruință în facere de bine pentru a te conforma lor;—a ajunge pe deplin transformați în inimile noastre așa încât să voim numai ceea ce este bine, oricare ar fi dificultățile în care ne-am găsi pentru al *face acel bine*. Și tocmai aci se ridică o dificultate: mulți nu văd limpede care le sunt cerințele și datorințele, și de aceea trec prin viață ca printr'un labirint, ca printr'o încurcătură prin care treci cum poți, bine sau rău, cum nimerești, trecând prin tot felul de îndoeli, temeri, lipsă de repaus, pace și binecuvântare care rezultă dintr'o cunoștință insuficientă și dintr'o străduință nestatornică.

Fără îndoială că toți vor fi observat faptul, că aceia cari manifestă cel mai adânc interes în planul Dumnezeuesc nu totdeauna sunt cei mai netezi și cei mai buni de a te uni cu ei: adesea ei sunt atât de combativi încât încontinuu produc dezastre atât pentru ei cât și pentru prietenii lor prin neînțelepciunea și aplecarea lor spre ceartă și sfadă. Tocmai calitatea pe care apostolul o amintește în textul acesta, adică a fi una în minte sau a fi în armonie, în mod hotărât, lipsește majorității acelor care devin adânc interesați în adevărul prezent. Iar unii au fost aplecați spre condamnare pripită a învățăturilor, spunând că acest spirit nu este spiritul de pace al lui Christos. Unde spiritul lui Christos există acolo trebuie să existe iubire și armonie. Așa spune apostolul: „*In sfârșit, fiți toți de acelaș gând*.“ Și nu treube uitat că aceasta este rezultatul disciplinei și instrucțiunii în școala lui Christos; prin ajungerea noastră să posedăm dispoziția armoniei [în timp ce ne manifestăm loiali și curajoși pentru adevăr], noi creștem în har, cunoștință și iubire.

Vrem să sugerăm o explicație pentru ce se întâmplă că mulți din fiii Domnului posed spiritul de combatere. Aplecarea sau pornirea spre ceartă și neînțelegeri este rezultatul unei combativități rău condusă și rău întrebuințată. Combativitatea în sine nu este o calitate rea. Dinpotrivă, ea e o calitate indispensabilă, fără de care nu se poate ajunge la prețul pus înaintea noastră în evanghelie. Acelora care le lipsește combativitatea, le lipsește și strășnicia de a stăruia lângă o cauză; le lipsește puterea de a umbla și trăi o viață dreaptă, în împrejurările de acum. Sunt ca o nae [corabie] care n'are nici lopeți, nici pene și nici vâsle: fără de care nu te poți ajuta, și care plutește cum o mână valurile, lipsindu-i aparatele necesare spre o îndrumare la țintă. Sunt mulți oamenii buni în lume cărora le lipsește fermitatea, adică să fie tari în ceea ce fac. Le lipsește caracterul, le lipsește combativitatea, și de aceea ei nu pot să plutească cu curențele populare; și adesea aceștia sunt în mod greșit socotiți ca „sfinți” când de fapt ei nu prezintă nimic de acest fel. Ei nu sunt măcar nici felul de material din care Domnul își alege sfinții săi. Ei sunt nepotrivii pentru scopul lui din această vârstă a evangheliei, căci chemații de acum trebuie să fie cu toții „biruitori”; toți sunt chemați a fi biruitori, sunt chemați să reziste valul popular; chemați să lupte lupta bună a credinței cu supunere; iar acei cărora le lipsește strășnicia, combativitatea, un caracter de fier, aceia nu prea pot să se potrivească stărilor de acum și de aceea mulți din acei care mărturisesc pe Domnul nu se găsesc în ceata care aleargă după premiu.

Așa dar, dacă vreunul din aceia care au primit adevărul, care pescuit de adevăr a fost adus până la punctul unei consacrări depline Domnului, însă

după aceia, din timp în timp, a presimțit perversitatea aplecărilor lui naturale—combativitate, spiritul de neîngăduință, și pentru aceea a devenit descurajat, să mulțumească lui Dumnezeu și să ia nou curaj. Să-și deie seamă că tocmai această dispoziție este una din calificările pentru înscrierea lor în serviciul Căpitaniului mântuirii noastre;—deși noul său serviciu îl obligă ca dispoziția aceasta așa să fie potrivită în spiritul iubirii, încât în sfârșit va însemna că dispoziția sa sau aplecarea spre ceartă va fi capturată, iar combativitatea va fi întorsă spre biruirea răului și producerea binelui.

Pe de altă parte, deși trebuie să luăm încurajări și să ne bucurăm în gândul că Domnul dorește și caută, și chiamă, o clasă luptătoare de „biruitori”, și cari nu pot fi ca atari de cât dacă au ce să biruiască, și cari nu ar putea biuri dacă nu ar avea ceva din spiritul de biruitor sau combativ. Cu toate acestea să ne întoarcem la cealaltă latură a acestei însușiri a combativității și să ne aducem aminte că aproape în toate cazurile ea a fost rău îndrumată, și din moment ce am devenit soldații crucii lui Christos, combativitatea noastră trebuie să fie îndreptată în alte canale noi. Întâi de toate trebuie să învățăm, că combativitatea noastră să nu fie îndreptată în contra Domnului, rezistând voinței sale; ci din contră, să facem o deplină predare a noastră, a cugetelor și a cuvințelor și faptelor noastre. Apoi combativitatea n'are să fie întrebuințată împotriva fraților; căci a ne lupta împotriva fraților ar însemna a ne lupta împotriva lui Dumnezeu, împotriva adevărului, împotriva membrilor aceluias regiment din care noi însine facem parte. În loc de a ne lupta împotriva fraților trebuie să-i iubim, să ne luptăm *pentru* ei, tot așa de bine cum trebuie să luptăm pentru Domnul și adevăr. Mai

trebuie să ne amintim că combativitatea să nu ne-o îndreptăm împotriva prietenilor, a vecinilor, sau a luemi în general. Nu. Toți aceștia au mai mult decât deajuns lupte de ale lor fără să ne mai aibă încă și pe noi de potrivnici. Dincontră, toți aceștia au nevoie de simpatia noastră, au nevoie de ajutor, de încurajare, au nevoie de tot ceea ce le-am putea acorda spre ridicarea lor.

A LUPTA LUPTA BUNĂ A CREDINȚEI

Astfel fiind cazul să pune întrebarea cum și împotriva cui trebuie să îndreptăm noi combativitatea, ca să fie folositoare Domnului, cauzei sale și fraților săi. Ca răspuns, combativitatea trebuie îndreptată împotriva păcatului, iar prima ei încercare trebuie aplicată nouă înșine; și a lupta cu noi înșine este cea mai mare luptă, și de aceea cuvântul Domnului la aceasta ne spune, că: „Acela care știe ași stăpâni spiritul său, este mai tare decât cel care ia o cetate“, pentru că în acea măsură el a învățat cum să-și întrebunțeze combativitatea în direcția cea bună, pentru adunarea și desvoltarea unui caracter cu înalte însusiri. Numai după ce am experiențat în bună parte lupta împotriva păcatului din noi, în scoaterea bârnei din ochii noștri, în curățenia sufletelor noastre proprii de mânia, amărăciune, ură și ceartă, numai după aceea, și cu ajutorul acestei aspre lupte și experiențe, suntem noi în stare și pregătiți spre a ajuta fraților, cât și altora în dificultățile lor.

Acela care începe prin a ajuta altora împotriva păcatului, înainte de a fi putut duce o hotărâtă luptă împotriva propriilor sale slăbiciuni și erori, face o greșală mare. El are nevoie de umilință și simpatie pentru a ajuta altora să lupte lupta lor, iar acestea nimănui nu le poate câștiga fără să fi luptat mai întâi pe frontul propriei sale vieți, și până nu și-a dat seama

ma cât de puternic este dușmanul și cât de înrădăcinat este păcatul și egoismul în toate mersurile vieții. El mai trebuie să experimenteze și pierderi în unele din luptele sale pentru a ajunge să aibă o apreciere și să-și cunoască neputința sa de a birui prin sine în-sus, și că are nevoie încontinuu să recurgă la tronul de har și îndurare spre a primi noi și noi ajutoare. El are nevoie de acestea, pentru că apostolul spune, că atunci când suntem slabi, atunci suntem tari; iar când suntem tari în încrederea de sine, și prin urmare nesocotim a merge la Domnul, atunci suntem slabi și gata să pierdem lupta, și devenim biruiți de către dușman—păcat.—Evrei 4:16; 2 Corinteni 12:10.

Acei care pe această linie au avut experiențe, și care au învățat cum și când să-și îndrepte energiile combative, găsesc teren nemărginit pentru întrebunțarea fiecărei trăsături a combativității pe care omul o posedă.

1) Înăuntrul său trebuie o supraveghere continuă asupra-și, după cum spune Apostolul: „Ci-mi învinețesc corpul cu pumnul și-l târăsc ca pe un rob, ca nu, după ce am fost altora vestitor, eu însumi să mă fac pe mine neprimut.“ (1 Corinteni 9:27) Găsim aici destul loc pentru combativitate; destul loc pentru toată cearta și sfada ce o dorim—ceartă cu păcatul și voința de sine îndărătnică, ceartă cu voia cărnii, împotrivirii la fiecare pas, mortificând-o, ucigându-i plăcerile și dorințele. De aceea nu ne mirăm că Apostolul vorbește de experiențele de acum ca de o luptă; nu ne mirăm că el ne trage atențiunea să ne pregătim pentru a îndura greutatea ca ostași buni ai lui Isus Christos, Domnul nostru.

2) Indată ce biruința asupra-ne am câștigat-o, și îndată ce mintea cea nouă a așezat garnizoane în toate colțurile trupului cucerit, spre a preveni orice

răsculare, spre a-l ținea în subjugarea Regelui regilor și Domnului domnilor—pentru ducerea la îndeplinire a acestei opere de exterminare a păcatului din noi, toate energiile de combativitate ce există în noi își vor găsi ocaziuni nemărginite pentru a fi întrebuințate în lupta împotriva eroarei, împotriva tuturor vicleniilor celui rău.

3) Pe măsură ce ochii priceperii ni-se deschid tot mai larg, observăm marea luptă ce să desfășoare pe întreg pământul între dreptate și păcat, între Domnul nostru și dumnezeul acestei lumi, împreună cu toate forțele conduse de el, și care în neștiința lor cred că aduc serviciu lui Dumnezeu, dar adesea se luptă împotriva adevărului și împotriva ostașilor adevărați ai crucii, frații lor, întocmai cum s'a întâmplat și cu cazul lui Pavel. Ne aducem aminte cum Saul din Tarsus persecuta biserica lui Dumnezeu, întrebuințându-și combativitatea sa, rău manuată, pentru stărpirea urmașilor lui Isus. Ne aducem aminte de glasul Domnului către dânsul: „Saul, Saul, de ce mă perseculți?“—De ce te lupți împotriva lui Dumnezeu, împotrivindu-te adevărului și cauzei sale? Tot în cazul lui Pavel observăm că numaidecât după deschiderea ochilor priceperii sale el deveni cel mai îndârjit soldat al crucii, nesocotind lucru mare așa pune chiar și viața pentru Domnul și frații săi, împotriva sărora să lupta odată prin neștiința sa.

Aceeaș combativitate care făcu din Pavel un persecutător violent, îndrumată pe calea cea bună, făcu din el cel mai brav dintre apostoli pentru expunerea și apărarea adevărului. Tot așa s'a întâmplat și cu ceilalți apostoli. Acei care aveau după natură o combativitate mai puternică, când acea combativitate a fost întorsă pe canale bune, făcu din ei luptători intransigenți pentru adevăr. Petru, de pildă, era

plin de combativitate, la început aproape sfâșiat de ea, gata întru apărarea Domnului său să taie urechea servitorului plătit al preoților, a fost după aceea de o îndrăzneală uimitoare pentru întrebuințarea talanților săi spre mărirea Domnului. Iacob și Ioan, alți doi favoriți și recunoscuți în chip special de Domnul, și în chip special întrebuințați în serviciul adevărului, erau amândoi stăpâniți de dispoziții combative în așa măsură încât le-a rămas numele până acum de „fii ai tunetului.“ Tot ei au fost care s'au supărat foc pe Samariteni care au refuzat să primească pe Domnul în cetatea lor, și au fost atât de aprinși de iubire și zel pentru Domnul, încât l-au întrebat: „Doamne, nu vrei ca să cerem foc din cer să nimicească pe acești oameni și orașul lor?“ Ei aveau combativitatea, aveau curajul, aveau zelul, dar încă nu erau învățați, nu știau calea bună de a le întrebuința aceste, iar Domnul le-a spus-o pe fîță aceasta, zicând: „Nu știți ai cui spirit sunteți. Fiul omului n'a venit ca să nimicească viețile oamenilor ci să le mântuiască.“ Mai târziu ei fură unși de Spiritul sfânt și cu timpul au învățat al cărui spirit sunt ei [a cărui spirit a fost Domnul, și ce spirit trebuie să aibă ei ca să fie urmașii săi], au înțeles mai bine cum trebuie să-și întrebuințeze combativitatea și zelul lor. Și de aceea îi găsim ostași credincioși ai crucii, netemându-se de nici o primejdie, și îndurând greutatea ca soldați ai Domnului Isus, până la moarte.

A fost tot această combativitate naturală, dar acum consacrați lui Dumnezeu și îndrumați de spiritul său cel sfânt, care l-a făcut pe Petru și pe un altul dintre apostoli, când erau amenințați de către Sinedriu ca să nu mai predice în numele lui Isus, să se împotrivească acestei restrângeri ilegale a libertății și drepturilor lor ca evrei, și de a se supune chemării ce-

rești, spunând fără sfială: „Judecați voi dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi, decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim ceeace am văzut și auzit.“ (Faptele 4:19, 20) Știa Domnul pe cine își alege de apostoli, și ușor să poate vedea acum că oameni slabi, nestatornici și fără nervi nu ar fi servit cauzei sale atât de bine ca și acei pe care dânsul i-a ales. Și este înțelept a crede că în acelaș chip, dealungul veacului, el a căutat și ales caractere statornice și puternice, de acei care au curajul și îndrăzneala pentru bine; acei care îndrăznesc să înfrunte disprețul lumii, loviturile și batjocurile, strigătele și huiduile ei. A sta în fața acestora înseamnă biruință: și oricine își dă seama că îi lipsește aceste calități nu mai trebuie să întârzie pentru cultivarea combativității și îndreptarea ei în această bună direcție—a combate slăbiciunile, a combate păcatul și orice lucruri cari sunt contrare Domnului și cuvântului său.

CREDINȚA ȘI VESTEA ESENȚIALE

Dar numai combativitatea nu este de ajuns. Să cere aceeaș măsură de credință, și încă mai mare, pentru a putea întrebuința combativitatea așa cum se cere. De aceea auzind cuvântul Domnului spunându-ne: „Și această biruință care a biruit lumea este credința voastră.“ (1 Ioan 5:4) Puterea care mișcă și face plin de energie pe poporul Domnului trebuie să fie credința. Credință nu în crezuri, în oameni, sau în noi înșine, ci credință în Domnul și în făgăduințele sale nespuse de mari. După cum roțile unui vapor reprezintă combativitatea sa împotriva valurilor, și cu ajutorul cărora se războește cu ele și împinge vasul înainte, și astfel îl țin deasupra, tot așa aburul puternic, produs de mașinării, reprezintă credința, care trebuie să steie dinapoi combativității și s-o între-

buințeze întru combaterea valurilor vieții, și să înduarm greutatea, să luptăm lupta bună a credinței, pururea progresând înainte spre malul chemării și inișunei noastre cereștei.

Cărbunele și cazanele care generează aburul puternic, reprezintă cuvântul și îngrijirile dumnezeesti, care cauzează în noi o putere de credință care ne face în stare să rezistăm valurilor, să ne menținem deasupra lor și să facem progres. Marile și scumpele promisiuni ale cuvântului dumnezeesc ne-au fost date ca o bază pentru credință,—ca cărbunele care produce în noi voința de a face bună plăcerea lui Dumnezeu. (Filipeni 2:13) De aceea aceste promisiuni prețioase nu trebuie nesocotite; trebuie încontinuu să fie întrebuințate ca energia noastră să fie pururea la înălțimea ei. Și această energie nu trebuie lăsată în aer, ea trebuie să fie întrebuințată pentru călătorie împotriva valurilor acestei lumi.

Trebuie să ne amintim [pentruca să nu devenim descurajați], că ajungerea la stăpânirea de sine a noastră, a minții noastre, și punerea acestora în deplin acord și armonie cu Domnul și, pe cât se poate, cu toți ai Domnului care sunt de acord cu dânsul, deși această arcă să fie „în sfârșit“, totuș nici o zi să nu mai întârziem de a ne strădui spre acea înaltă culme și desvoltare către care apostolul ne îndeamnă. Aceasta trebuie să steie înaintea noastră ca un stindard, ca un ideal, o țintă, și cu toate că nu totdeauna vom reuși în ceeace facem, dacă știm să ne acomodăm și să ne prefacem conform influențelor spiritului Domnului, din fiecare încercare, noi vom ~~este~~ mai tari, și din fiecare nereușire vom ieși mai hotărâți; deoarece trecând prin aceste experiențe am avut ocazia să observăm punctele slabe ale propriului nostru caracter și să ne fortificăm în contra lor.

Iar dacă cu îngrijire observăm fiecare punct slab al nostru și în ce privește viitorul facem gard de apărare în contra lui, dacă continuăm pe această cărare sub conducerea harului lui Dumnezeu și a îndrumării marelui nostru învățător, prin al său cuvânt și exemplu, precum și prin îngrijirile sale providențiale, cu timpul vom ajunge în starea de biruință, de armonie, despre care grăește textul nostru.

Și precum în sfârșit, în măsură mai mare și mai largă, ajungem la armonie—biruind fireștile noastre porniri spre ceartă, și zi după zi potrivit aceste porniri combative cu spiritul și cauza Domnului și Cuvântului său, și cu aceia care sunt ai săi, starea noastră va ajunge a fi aceea pe care apostolul o descrie, anume: „Impreună pătimitori.“ Vom aștepta și totodată vom vedea pe frați străduindu-se să se stăpânească pe sine și luptând înspre aceasta din toate puterile, iar soldatul adevărat când observă aceasta nu poate decât să fie simpatie și milos. În noi se va naște iubirea care ne va atrage către ei—iubindu-i din inimă, iubindu-i cu tot sufletul—iar o astfel de iubire și o astfel de simpatie, o astfel de milă, ne vor pune în mișcare să facem totul ce ne stă în putere pentru ei—mai ales în ce privește ajutorul spiritual, cucerirea și biruirea păcatului, creșterea în har, cunoștință și iubire, neuitând nici pe cele temporale după măsura posibilității noastre cât și după lipsa altora.

Această milă și iubire frățească pinte frații spirituali, până și ce-i privește afacerile temporale, în nici un caz nu poate fi mai mică sau mai puțină decât ar fi printre frații naturali. Dinpotrivă, după cum relația spirituală este cu mult mai mare decât cea pământească, mai nobilă, mai mărească, și fără a ne scădea obligația, iubirea și afecțiunile față de frăcie-

tatea după trup, înseamnă deci că cea spirituală trebuie să fie și să manifeste în noi mai puternic, așa că să fim gata a face totul pentru un frate în Christos în ce privește cele temporale întocmai după cum am face cu un frate pământesc—și încă mai mult. Apostolul așează acest stindard spunând: „Faceți bine tuturor oamenilor, dar mai ales celor de o credință.“

Aceasta însă nu ar da de înțeles să nesocotim pe cei imediat din familia noastră și răspunderea noastră specială față de aceștia; ci înseamnă că afară de aceștia, frații spirituali să fie cei dintâi în inimile noastre, în simpatiile noastre, în iubirea noastră. Acei care au ajuns la această stare de inimă, care evident este starea inimei plăcută Domnului și aceea pe care o așteaptă ca noi s'o dezvoltăm, fac progrese mari zi cu zi către împărăția destinată lor. Ei zi după zi devin mai simpatici și compătitori cu încercările altora; și sunt mai gentili, mai consideratori și cu mai mare băgare de seamă.

Cu un cuvânt, luând măsura Scripturii, aleasa biserică a lui Christos trebuie să fie cea mai lustruită, cea mai gentilă, cea mai generoasă, cea mai cu bună voință dintre toți alții;—ea trebuie să poseadă toate aceste calități în înțelesul cel mai absolut, și nu numai ca o formă sau aparență de bunăvoință, gentilitate, ș. a. m. d., care e atât de comună în lume, ci o gentilitate, o bunăvoință, care să răsară din inimă, care purcede din o apreciere a Spiritului Domnului, de o apreciere a adevărului, a spiritului iubirii și a spiritului de dreptate. Nu-i o afacere mică a învăța cum să fim pe deplin dreți și în toate afacerile noastre să facem altora ceea ce am dori ca alții să ne facă nouă.—se le acordăm aceleași libertăți pe care noi înșine am dori să le îmbăcurăm. În adevăr, mare și minunată este legea lui Dumnezeu, iar acei care sunt

învățați de Domnul și șolați în armonie cu această voință dumnezească, trebuie în adevăr să fie un popor deosebit și zelos spre lucruri bune.

Oamenii care posed combativitatea [pe cât timp sunt în carne] întotdeauna simt o dispoziție să răspundă; dar acei care au învățat dela Domnul lecțiunea stăpânirii de sine, care au cultivat și dezvoltat umilința, bunăvoința frățească și mila, vor fi prin acestea pregătiți să îndeplinească cerințele textului—de a nu răsplăti rău pentru rău, sau aspră înfruntare pentru aspră înfruntare. Uitându-se la Domnul ca și pilda lor vor observa că „deși fu aspru înfruntat nu răspundea împotriva prin aspre înfruntări.“ Nu doar că vrășmașii săi ar fi găsit în el ceva vrednic de înfruntat sau de vorbit de rău;— nu doar pentru că vrășmașii săi erau atât de desăvârșiți încât nimic nu li-se putea găsi împotriva; ci pentru că el era atât de plin de supunere față de voia Tatălui său încât era pregătit să primească batjocurile și înfruntările poporului, purtându-le cu umilință și răbdare, ținând seama de faptul că la aceasta era chemat, să rabde, să învețe lecțiunea, să se dovedească credincios, și să-și desvoalte adevăratul său caracter.

Tot așa trebuie să fie și cu noi cari dorim caracterul asemenea Domnului. În măsură ce ne uităm la Domnul vom fi mai puțin dispuși să înfruntăm pe cei ce ne înfruntă. Mai degrabă vom fi pregătiți să suferim pierderea tuturor lucrurilor și aceasta cu bucurie; chiar bucurându-ne de încercările și greutățile care ne înconjură, știind că acestea lucrează pentru noi o cumpănă de mărire care nu se poate asemăna nici plăcerilor nici greutăților de azi. Observăm armonia dintre supunerea lui Petru în această privință și declarația Domnului: „Binecuvântați pe cei care vă blăstămă; binecuvântați și nu blăstămați.“ (Filipeni

3:8; Corinteni 4:17; Matei 5:44; Romani 12:14) Astfel apostolul ne spune să fim pregătiți mai bine spre a binecuvânta decât a blăstăma. Dacă încă nu am ajuns până la acest înalt grad care este sfârșitul căiei noastre, semnul iubirii desăvârșite, să nu ne descurajăm; să ne străduim înainte, să luptăm înspre ajungerea lui. Căci cum spune apostolul, „spre aceasta ați fost chemați ca să aveți parte de binecuvântare.“

FERICITA MOSTENIRE PENTRU CARE SUNTEM PREGĂTIȚI

Suntem chemați membri în preoțimea împărătească, de sub căpitenia lui Isus, marele preot al mărturisirei noastre. Suntem învățați de Scripturi că această preoțime împărătească are să fie agenția lui Dumnezeu în decursul vârstei Mileniare pentru binecuvântarea omenirii, și „spre aceasta ați fost chemați“, ca să fim pregătiți pentru această preoție. Apostolul ne spune de pregătirea lui Isus Domnul nostru, și că ea s'a făcut prin multe încercări spre a se potrivi pentru marea poziție de arhiereu, și în acest scop a fost necesar ca el să fie ispitit și încercat, cauzat să sufere, ca să fie un preot credincios și milos atunci când va veni timpul ca el să-și exercite autoritatea și puterea poziției sale. În asemănare este necesar ca toți acei care vor fi din preoția împărătească să aibă aceste experiențe acum pentru a desvolta în ei aceleași principii pentru adevăr, dreptate—experiențe care să-i conducă la iubirea dreptății și ura nedreptății—experiențe în lupta cu ei înșiși pentru a dobândi absolută stăpânire asupra păcatului și a răului care vrea să-i doboare. Biruirea acestora face din ei biruitori și desvoaltă în ei spiritul arătat de apostol, bunăvoința frățească, compătimire și milă. Toate aceste calități vor fi necesare pentru conducerea lumii în vârsta mileniară. Ei vor fi preoți milosi și

credincioși, pentru că vor ști cum să simpatizeze cu biata lume în starea ei decăzută, cum și care greșeli să le ierte, ce imboldiri să le deie pentru ajungerea la desăvârșire și viață vecinică.

Aceștia vor fi totodată regi precum și preoți. Ca regi, ei vor fi îmbrăcați cu putere să conducă lumea. Aci va fi un alt loc pentru întrebuințarea potrivită a combativității; nu suntem însă potriviți sau pregătiți să facem aceasta acum; de aceea Domnul ne îndrumază să așteptăm, să dorim și să ne rugăm pentru împărăția sa să vină; când voia sa se va face pe pământ ca în cer. Autoritatea și puterea divină se va manifesta prin aceștia pentru complecta ștergere de pe pământ a păcatului și a oricărui lucru rău, și ridicarea, înălțarea și restaurarea omenirii. Această clasă aleasă de regi va fi atunci pe deplin pregătită pentru ași exercita puterea cu moderație, după voia spiritului lui Dumnezeu, deoarece vor avea corpuri noi, desăvârșite și potrivite minții lor nouă. Cât de necesar este iubiți frați, ca noi să învățăm toate aceste lecțiuni, dacă dorim să fim pregătiți și întrebuințați în mărețul serviciu al împărăției care are să fie în curând stabilă.
